

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ปริศนา
ด่าน
ปีศาจ
โหมิน
逃出玉門 4

ENTER

ทดลองอ่าน

尾鱼 Wei Yu เขียน สนสรายุ แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

การผจญภัยของพวกเขาต่างไกลถึงบทสรุปแล้ว ปริศนาต่างๆ ที่คับข้องใจมานานถูกคลี่คลายลงจากปากของผู้วางแผนเอง ทว่านั่นกลับทำให้ช่างตงจำเป็นต้องครุ่นคิดอย่างหนัก เพราะดูเหมือนจะไม่มีหนทางใดที่เรื่องราวจะจบลงด้วยดี...อย่างน้อยตัวเขาคนหนึ่งที่เป็นไปไม่ได้ ทุกอย่างคล้ายอยู่ในอุ้งมือของอีกฝ่ายมาตั้งแต่แรก ไม่มีหนทางรอดพ้นไปได้เลย

แต่เพราะคนอื่นๆ ยังมีโอกาสจะออกไป มีโอกาสกลับสู่โลกภายนอก ช่างตงจึงไม่อาจยอมแพ้ ทว่าเขาจะทำอย่างไร ในเมื่อยามนี้เขาไม่มีทั้งกำลังทั้งเวลา ด้านอวีเหมินที่เข้ามาอย่างยากเย็นนี้ ยามออกกลับยากยิ่งกว่าที่คาดไว้มากนัก!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปู้คส์

ประวัตินักเขียน

เหว่ยอวี ผู้คลั่งไคล้เรื่องพิศวงลึกลับมหัศจรรย์ เชื่อว่าโลกนี้มีเรื่องเร้นลับที่ไม่อาจพิสูจน์ได้ด้วยตาเห็น หลงรักการเดินทางท่องเที่ยว และยังชื่นชอบการสืบสวนผจญภัย แต่ด้วยสังขารไม่อาจจะเสี่ยงอะไรได้ขนาดนั้น จึงขอใช้บรรณพิภพนี้เป็นจุดเริ่มต้นการเดินทาง

ผลงานที่ผ่านมา : ครึ่งปีศาจชื่อเถิง, คดีปีศาจแห่งเมืองไคเฟิง

Wei Yu

โลกนี้ไม่เคยมีเรื่องทีสมบูรณ์พร้อม
มาแต่ไหนแต่ไร

บทที่ 31

ในหัวของซางตงสับสนไปหมด รวากับใบหน้าของหุ่นงาในหีบ เปียดเสียดแย่งกันขึ้นมาอยู่บนจอผ้าผืนใหญ่ สีลันสลับซับซ้อน จังหวะ กลองดังระรัว คำร้องบทสนทนาสับสนปนเป แยกไม่ออกว่าเป็นองค์ ที่เท่าไร 'ไม่อาจบอกชัดว่าแสดงถึงไหนแล้ว

ห้องหนังสือเงียบงันจนน่าประหลาด

หลงจื่อ นั่งกลับลงไปอีกครั้งและยกกาขึ้นดื่มชาในถ้วยจนเต็ม

"ร่างและวิญญาณของด่านอวี๋เหมินแยกออกจากกันครั้งนั้นทำผู้คน ออกสิ้นขวัญแขนงไม่น้อย พวกเราเองก็นึกไม่ถึงว่าพายุทรายจะโถมกระหน่ำ หน้าหนาวสาหัสแบบนั้น หลังฟื้นคืนสติผู้วิเศษคนหนึ่งก็พบว่าพวกเขา น่าจะหลุดออกมาอยู่ 'นอกด่าน' แล้ว เขาถึงกับตกใจหน้าซีด 'ออกจากด่าน เพียงก้าวเดียวไหลแห่งเหือด' ไม่มีใครบอกได้ว่าอีกนานแค่ไหนร่างและ วิญญาณด่านจะกลับสู่ตำแหน่งเดิมอีกครั้ง หากตอนนั้นคืนสู่สภาพปกติ แล้วพวกเราผ่านประตูด่านกลับเข้าไปไม่ได้ เช่นนั้นก็คงไม่มีอะไรต้องคุยกัน อีก นอกจากเยี่ยหิวซี ทุกคนไม่แคล้วต้องกลายเป็นซากศพแห้งเหี่ยว ถึงตอนนั้นหากถูกคนนอกด่านอย่างพวกคุณพบเข้า ไม่น่าจะอาจกลายเป็น

เรื่องมหัศจรรย์ เป็นปริศนาที่ไม่อาจคลี่คลาย

ตั้งนั้นพวกเราจึงรีบเร่งเดินทางกลับ แต่ระหว่างทางเราก็พบว่า
ห่างออกไปไม่กี่กิโลเมตรรถออฟโรดถูกทรายกลบฝังกว่าครึ่งคัน รถเป็น
ของหายาก หน้าซ้ถ้ามีรถ การเดินทางกลับก็ยิ่งสะดวกรวดเร็ว เยี่ยหลิวซี
จึงสั่งให้พวกเราค้นหาไปรอบๆ ดูซิว่ายังมีอย่างอื่นอีกหรือเปล่า เพียงไม่นาน
พวกเราก็พบศพแรกที่ถูกฝังอยู่ใต้ผืนทราย"

มุมปากของหลงจือยกขึ้นน้อยๆ ดวงตาฉายแววลึกล้ำแปลกประหลาด
คล้ายกำลังย้อนนึกไปยังค่านั้น

ตอนนั้นเธอหลุดเข้าไปในรถและเปิดไฟฉายส่องดู รถยังใหม่มาก
เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่รถที่ถูกปล่อยทิ้งไว้ บนรถมีของอาหารที่ถูกเปิดไว้แล้ว
ของหนึ่ง ด้านบนมีคิลิปหนีบไว้ วันหมดอายุบนซองยังใหม่อยู่มาก นั่น
หมายความว่าเพิ่งมีคนแกะมันกินไม่นาน การค้นพบนี้ทำเลือดในกาย
ของหลงจือพลุ่งพล่าน

เธอไม่เคยนึกเลยว่าจะมีวันที่เธอกับ 'คนนอกด่าน' ในตำนานจะได้
ใกล้ชิดกันขนาดนั้น

นี่เป็นโอกาสที่ฟ้าประทานมาให้ชัดๆ ขอแค่มีคนนอกด่าน เยี่ยหลิวซี
ยอมมถุสังหารได้!

ในช่วงก่อนหน้านั้นเธอกับจ้าวกววนโซ่วได้แต่นัดพบกันลับๆ เพื่อ
พูดคุยกันถึงวิธีรับมือพวกเซี่ยเหยียน ทุกครั้งเวลาบอกว่าแผนการของ
พวกตนไม่มีความคืบหน้าใดๆ จ้าวกววนโซ่วก็มักจะถอนหายใจบอก
'หากมีคนจากนอกด่านที่เหมาะสมสักคนก็คงดี น่าเสียดาย พวกเรา
ออกไปไม่ได้ คนจากนอกด่านเองก็เข้ามาไม่ได้'

จ้าวกววนโซ่วเคยคิดอาศัยจังหวะตอนว่างและวิญญาณด่านอวีเหมิน
แยกออกจากกันเสี่ยงดวงเดินทางไปยัง 'พื้นที่สี่เทา' ไม่แน่ว่าบางที
อาจพบเจอคนจากนอกด่านสักสองสามคน ใช้ทองคำว่าจ้างคนพวกนั้น

ให้ช่วยกำจัดเหี้ยหลิวซีที่อยู่ข้างนอกนั่น

ทว่าคิดไปคิดมา หนทางนี้ก็กลับไม่เหมาะ เรื่องร่างและวิญญาณ ด้านแยกออกจากกันเดิมก็เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้ยากมากอยู่แล้ว แม้สกุลหลงจะฉินใช้วิชาเวททำให้มันเกิดขึ้นได้ แต่ก็ต้องแลกกับการบาดเจ็บสาหัส ยิ่งไปกว่านั้นพื้นที่นอกด่านคือดินแดนไร้ผู้ครอบครอง โอกาสพบเจอผีมากกว่าคนไม่รู้ก็เท่า ต่อให้โชคดีที่สุด เจอคนจากนอกด่านจริงๆ คนธรรมดาจะมีหรือจะจัดการกับเหี้ยหลิวซีได้ ยิ่งไปกว่านั้นถ้าอีกฝ่าย หอบเงินหนีไป พวกเขาจะไปตามทวงคืนจากไหน

เวลาต้องใช่ สถานที่ต้องถูก คนต้องเหมาะ ทุกอย่างถึงจะเป็นไปได้ ตามที่ต้องการ

ด้วยเหตุนี้พวกจ้าวกวมนโง่จึงได้แต่ล้มเลิกความตั้งใจ ทว่าทุกครั้ง พอคุยกันจนท้อแท้ก็ไม่วายยกแผนการนี้ขึ้นมาพูดอย่างไม่ยอมจำนนอยู่เป็นประจำ

ตอนนั้นหลงจื่อใจเต้นโครมคราม ลงมือรื้อรถทัวทั้งคันอย่างตื่นเต้น ในรถเต็มไปด้วยหนังสือพิมพ์ นิตยสาร ทั้งหมดล้วนเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ผจญภัย บนหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่ล้วนรายงานถึงแผนการการเดินทาง ผจญภัยไปยังดินแดนไร้ผู้ครอบครองทั้งสิ้นของกลุ่มคามี่เสียด พร้อมหนังสือบันทึกแผนการหน้าสุดท้ายที่เป็นการแนะนำสมาชิกกลุ่มซึ่งทำให้ เธอรู้ว่าชายที่อยู่บนหน้าปกนิตยสารคนนั้นคือช่างตง เป็นคนที่ถูกเชิญมา นำทาง

ขณะกำลังใจจดใจจ่ออยู่ เสียงเคาะหน้าต่างก็ดังขึ้น พอหลงจื่อเงยหน้าก็เห็นเหี้ยหลิวซี

เหี้ยหลิวซีนุ้ยไปไปที่สมุดบันทึกในมือเธอ 'เจออะไรบ้างหรือเปล่า'
ยังไม่ทันได้ตอบ ห่างออกไปไม่ไกลก็มีเสียงคนตะโกนขึ้น 'หัวหน้าชิง

เจออีกศพแล้ว ตอนนี่เจอทั้งหมดเจ็ดศพแล้ว'

เยี่ยหลิวซีไม่นึกสนใจ ยังคงจ้องมองดูหลังจื่อ

หลังจื่อกระวนกระวาย ปกติแล้วเยี่ยหลิวซีไม่เคยสนใจไยดีเธอ
แม้แต่บ่อย ถึงจะไม่เคลือบแคลงสงสัย แต่ก็ไม่ได้รู้สึกดีด้วย ดังนั้นยามอยู่
ต่อหน้าเยี่ยหลิวซีเธอจึงมักระแวงระวังตัวอยู่ตลอดเวลา

เธอซุ่มดบ้นทึกในเมื่อขึ้น 'หัวหน้าชิง พวกเขาเป็นคนของคณะสำรวจ
สมาชิกในกลุ่มรวมทั้งคนนำทางมีทั้งหมดสิบแปดคน'

เยี่ยหลิวซีประหลาดใจ 'สิบแปดคน?'

หลังจากนั้นสีหน้าของเธอก็พลันยินดี เยี่ยหลิวซีบอก 'ไซ่เวิงเสี้ยม้า
ไหนเลยจะรู้ว่ามิไซโซคิต* ถึงจะเปิดชั้นวางปีศาจไม่ได้ แต่สวรรค์ก็มอบคน
มาให้แทนสิบแปดคน ด้านสุสานดวงตาสิบแปดชั้น ฉันไม่จำเป็นต้อง
เปลืองแรงอะไรแล้ว'

ขณะที่พูดเธอก็คว้ามือเรียกเจียงจั้นเข้ามาสั่ง 'ค้นหาดูรอบๆ ให้ละเอียด
ศพทั้งหมดน่าจะมืออยู่ด้วยกันสิบแปดศพ อย่าให้ขาดแม้แต่ศพเดียว'

หลังเยี่ยหลิวซีจากไปหลังจื่อก็ถอนหายใจ หยิบเอากะดาด
สองสามแผ่นที่ถูกทับอยู่ล่างสุดขึ้นมาดู

นี่เป็นเนื้อหาเพียงหนึ่งเดียวที่ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับการเดินทาง
ผจญภัย แผนขอแต่งงานของซางตง

เห็นหลังจื่อคล้ายเหม่อลอยแบบนั้นซางตงก็อดถามขึ้นไม่ได้
"หลังจากนั้น?"

หลังจื่อกลับมาได้สติอีกครั้ง เธอยิ้ม "อา...ฉันพูดถึงไหนแล้ว"

"พวกคุณพบศพแรกที่ถูกฝังอยู่ใต้ผืนทราย"

* 'ไซ่เวิงเสี้ยม้า ไหนเลยจะรู้ว่ามิไซโซคิต' เป็นสำนวน อุปมาว่าการสูญเสียอาจนำเรื่องดีมาให้ บางครั้ง
เคราะห์ร้ายอาจกลับกลายเป็นดี

"ใช่ พบศพแรก หลังจากนั้นก็ศพที่สอง ศพที่สาม...ฉันพบสมุดบันทึกของกลุ่มคามี่เลีย บอกหัวหน้าซึ่งว่าศพทั้งหมดมีอยู่ด้วยกันสิบแปดศพ แต่หลังจากนั้นพอเห็นบันทึกแผนขอแต่งงานของคุณ ฉันก็รู้ว่าต้องบวกเพิ่มเข้าไปอีกหนึ่งคน ฉันทั้งตื่นเต้นทั้งวิตกกังวล ถึงตอนนั้นจะยังไม่มีแผนการอะไรชัดเจน แต่ฉันก็รู้ว่าจะปล่อยโอกาสนี้หลุดมือไปไม่ได้เด็ดขาด ไม่ว่าจะยังไงก็ต้องคว้ามันไว้ให้ได้"

ซางตงถาม "ศพก็คือโอกาสของคุณ?"

หลงจื่อยิ้มจางๆ และยกถ้วยชาขึ้นดื่มรวดเดียวหมด ตอนวางมันลง เธอก็เผยรอยยิ้มกว้าง "ว่ากันตามหลักแล้วสกุลเหล่าหลี่มีทักษะควบคุมหุ่นเงา พวกเขาน่าจะจะได้เป็นหัวหน้าเหล่าผู้วิเศษ แต่คุณรู้หรือเปล่าว่าทำไมพวกเขาถึงได้ถูกสกุลหลงของพวกเรากดหัวไว้"

ซางตงส่ายหน้า "ผมไม่สนใจเรื่องนี้ ผมแค่อยากรู้ว่าคุณบอกว่าผมตายไปแล้วมันหมายความว่ายังไง"

แม้จะถูกอีกฝ่ายหักหน้า แต่สิ่งที่เธออยากพูดไม่ว่าใครก็ห้ามไม่ได้ทั้งนั้น "นั่นก็เพราะสกุลหลงของพวกเรามิวิชาเวทขั้นสุดยอดอยู่สองอย่างหนึ่งคือมังกรทะยานพยับคะม้อคาราม มีพละนาภาพสูงส่งมากพอจะจับไล่พวกภูตผีปีศาจได้ สองคือคาถาคืนชีพ เจ็ดนิ้วยับส่าย สามนิ้วเต็มรื้อนหนาว"

ซางตงไม่ค่อยเข้าใจ "ตระกูลคุณมีทักษะบรรเลงพิณสูงส่งหรือ"

หลงจื่อใช้มือซ้ายคล้ายโซ่เงินที่พันรัดอยู่บนข้อมือขวาและเอ่ยเสียงเบา "ไหมเหนียวใจ"

หลังพูดจบเธอก็ปลดตะขอโซ่ออกและใช้มือจับบริเวณหัวโซ่ไว้คล้ายกำลังคืบบางอย่างก่อนจะดึงมันออกมาช้าๆ

ซางตงกลืนลมหายใจ

นั่นเป็นด้ายสีเงินเส้นหนึ่ง ถ้าจะพูดให้ถูกต้องต้องบอกว่ามันดูคล้าย

แสงสีเงินเส้นหนึ่งมากกว่า ด้ายเส้นนั้นยืดขยายเป็นเส้นตรงอยู่กลางอากาศ ยาวประมาณครึ่งเมตร

"ในด่านมีปีศาจที่ชื่อหนอนไหมเงิน ชั่วชีวิตหนึ่งของมันจะพันไหม ออกมาแค่หนึ่งเมตรสิบเซ็นต์ หลังจากพันใยออกมาหมดพวกมันก็จะตาย พวกเราเรียกเส้นไยนี้ว่าไหมเหนียวใจ หนอนไหมเงินซ่อนไหมเหนียวใจ ไว้ในตัว เรียกว่าเกิดมาเพื่อเป็นภาชนะบรรจุไหมเหนียวใจโดยเฉพาะ ดังนั้น หลังจากหนอนไหมเงินตาย พวกเราก็จะเอาซากของมันมาทำเป็นไซ้เงิน เก็บไหมเหนียวใจ ผู้สืบทอดสกุลหลงทุกคนล้วนมีเจ้าสิ่งนี้ติดตัวกัน คนละเส้น คุณคุ้นเคยกับการบรรเลงพิณหรือ ถ้าคุ้นเคยจริงก็คงจะรู้ ความยาวมาตรฐานของสายพิณอยู่ที่หนึ่งเมตรสิบเซ็นต์โดยประมาณ"

ซางตงมองดูไหมเหนียวใจนั้น "คุณใช้มันทำสายพิณ?"

หลงจื่อเอ๋ยปากออย่างหยันแย้เล็กน้อย "ไปไหนมาไหนต้องให้ฉัน หอบหิ้วพิณติดตัวไปด้วยหรือไง ไหมเหนียวใจนี้มีอยู่สองด้าน ด้านหนึ่ง ผึงอยู่ในตัวคุณ ส่วนอีกด้านมีฉันเป็นคนควบคุม จะว่าไปคุณนับว่าโชคดี นะ ไหมเหนียวใจชนิดนี้ใช้ว่าจะผึงใส่ร่างของทุกคนได้ ต้องมีเงื่อนไข ที่เหมาะสมสองประการ หนึ่งคือนับแต่ตายจนเวลาถูกผึงไหมเหนียวใจ ร่างของคนคนนั้นต้องไม่ถูกแสงตะวัน เพราะแสงอาทิตย์พลังหยางรุนแรง ไม่ว่าเรื่องใดเมื่อต้องแสงสว่างก็ล้วนปกปิดไม่อยู่ คาถาคืนชีพเป็นการฝืน ชะตาลีขิต จึงไม่อาจเจอแสง สองคือตอนตายคุณต้องไม่มีบาดแผล ภายนอก เพราะพลังชีวิตของคนถูกกักเก็บอยู่ในร่าง ถึงจะเป็นแค่แผล ถูกบาดบนนิ้วก็มีผลทำให้ไม่อาจผึงไหมเหนียวใจได้ ดังนั้นศพจึงนับเป็น โอกาสสำหรับฉันเช่นกัน ช่วยไม่ได้ ใครใช้ให้ฉันเกิดเป็นคนสกุลหลงแล้ว สุดท้ายฉันก็พบตัวเลือกที่เหมาะสมที่สุด คุณจำได้หรือเปล่า ในกลุ่ม ของคุณมีหัวหน้าที่เพิ่งได้เป็นพ่อคน"

จำได้ เขาจำได้ดี ชายคนนั้นอายุสามสิบต้นๆ เป็นคนรวม

กลุ่มคามิเลีย กำลังอยู่ในวัยฉกรรจ์เต็มไปด้วยชีวิตชีวา ไม่เพียงชอบขับรถ ผจญภัยตามลำพัง หน้าที่ยังชอบปีนเขา ชอบวิ่งมาราธอน ตอนหนังสือพิมพ์รายงานข่าวมีการเขียนถึงคนคนนี้นี้อีกที่

"คนคนนั้นดูมีพลังกำลัง ทั้งน่าจะควบคุมได้ไม่ยาก เพราะเขา เพิ่งเป็นพ่อคน ที่บ้านมีทั้งคนแก่ทั้งเด็กเล็กต้องดูแล เพื่อจะได้กลับไปอยู่ข้างกายลูกและภรรยา เขาย่อมยอมฟังคำสั่งฉันโดยง่าย ไม่ว่าจะป็นงานฆ่าคนวางเพลิง เขาล้วนทำได้โดยไม่กะพริบตาแน่ ทว่ามันกลับมีปัญหา เพราะตัวกรองของด่านอวีเอ็มอินไม่รับคนเป็น นอกเสียจากว่าคนคนนั้นเยี่ยหลิวซีจะเป็นคนพาเข้ามา ส่วนคนตายเมื่อผ่านด่านเข้ามา ยังก็คือคนตายอยู่วันยังค่ำ ต่อให้เป็นไหมเหนียวใจก็ช่วยไม่ได้"

คำพูดนี้ค่อนข้างอ้อมค้อมวกวน หลังจากคิดอยู่ครู่หนึ่งซางตงก็เข้าใจ หลงจื่อคิดใช้ไหมเหนียวใจคืนชีวิตให้คนนอกด่าน แต่เพราะคนคนนั้นยังงี้ก็ 'ตาย' ไปแล้ว ดังนั้นทันทีที่ด่านกลับมาเป็นปกติไหมเหนียวใจก็จะสิ้นปาฏิหาริย์ทันที

ซางตงนึกขึ้น "ดังนั้นคุณจึงทำได้เพียงแอบลงมืออยู่ในพื้นที่สี่เทา แต่ที่นั่นมีคนของเซียเยี่ยนอยู่มากมาย คุณหลบเลี่ยงสายตาพวกเขาได้ยังงี้ ยิ่งไปกว่านั้นพวกคุณยังรีบเร่งเดินทาง เยี่ยหลิวซีไม่มีทางปล่อยให้คุณได้หยุดพักนานนัก ต่อให้คนฟื้นขึ้นมาได้ คุณก็มีเวลาพูดคุยมอบหมายงานให้เขาได้ไม่เกินสองประโยคก่อนจะปล่อยตัวเขาไป ถึงตอนนั้นไหมเหนียวใจย่อมเสียเปล่า"

หลงจื่อยิ้ม "ใช่แล้ว ทว่าโชคดี... สวรรค์มีทางออกให้คนเรา อยู่เสมอ ตอนที่ฉันกำลังลังเล หางออกไปไม่ไกลจู่ๆ ก็มีคนตะโกนขึ้นว่า 'เอ๋? ชายหญิงคู่นี้ยังจับมือกันด้วย' "

คำพูดนี้คล้ายไม่มีเรื่องพิเศษ แต่กลับแทงใจดำของซางตงเข้าอย่างจัง มือของซางตงสั่นระริก เขาก็มองหน้ามอของมือของตัวเอง

ตอนนี้อุ้งมือของเขาว่างเปล่า

ในวันนั้นก่อนหมดสติไป เขาตระหนักได้ว่าตัวเองคงหลีกเลี่ยง
ความตายครั้งนี้ไม่พ้นแน่ ความคิดสุดท้ายมีเพียงกุมมือข้างงาไว้ให้แน่น
ที่สุด มีเพียงแบบนี้เท่านั้น เมื่อตายไปและมีคนมาค้นหาช่วยเหลือ
พวกเขาสองคนถึงจะไม่พลัดพรากจากกันไปไหน

เขาเงยหน้ามองหลังจื่อ "ผมตายไปแล้ว?"

"ตายแล้ว ตายกันทั้งคู่ แต่จะพูดยังไงดี ภาพที่เห็นตอนนั้นจะว่าไป
ก็น่าประทับใจไม่ใช่น้อย ฉันรู้สึกเหมือนมีเซียนเทพยื่นมือมาช่วยเหลือ
เลยเปลี่ยนแผนกะทันหัน ตอนนั้นฉันรู้สึกว่าคุณคิดอ่านของตัวเอง
ยอดเยี่ยมเหลือเชื่อ

ฉันเห็นแผนแต่งงานของคุณแล้ว พวกคุณน่าจะอยู่ในช่วงรักกัน
หวานชื่น ยังไม่ถึงขนาดอยู่กันมานานจนเริ่มซังน้ำหน้ากัน ไม่มีเรื่อง
เข้าใจผิด ไม่มีอุปสรรคขวางกั้น รักเดียวใจเดียวไม่คิดเปลี่ยนใจ ได้ตาย
ตอนความรักกำลังสูงกลมแบบนี้นับว่าน่าประทับใจจริงๆ คุณว่าชายที่
สูญเสียคนรักไปท่ามกลางภัยธรรมชาติ แม้แต่ศพก็ยังหาไม่พบจะอยาก
ออกตามหาร่างของหญิงคนรักหรือเปล่า ในเมื่อเป็นแบบนี้ทำไมฉันต้อง
ลำบากคิดหาวิธีพาคนเข้าด่านอวีเอ็มอินมาด้วย ในเมื่อฉันวางมือปล่อยให้เขา
กลับเข้ามาเองได้

ดังนั้นฉันจึงเลิกลังเล หลังหลอกล่อสมาชิกกลุ่มเซียเหยียนที่พบ
ศพคุณให้ไปที่อื่น ฉันก็อาศัยจังหวะตอนไม่มีใครสังเกตเห็นเลยใจ
ลงบนตัวคุณ เจ็ดนิ้วยับสลาย สามนิ้วเต็มร้อนหนาว ความหมายของ
วิชาเวทสกุลหลังนี้คือมันจะต่ออายุขัยให้คุณได้ครั้งละสามปี ตอนนี้ก็น่าจะ
สักสองปีกว่าได้แล้ว...จวนเจียนจริงๆ โชคดีที่สวรรค์คุ้มครอง ทำให้คุณ
กับเยี่ยหลิวซีเข้าด่านมาได้ทันเวลา หากเข้าไปอีกหน่อยเดี๋ยวคุณอาจ
หัวใจวายตายไปแล้ว

ช่างตง เลิกมองคุณฉันด้วยสายตาไร้มารยาทแบบนั้นได้แล้ว อายุขัยสองปีกว่านี้ของคุณฉันเป็นคนมอบให้เอง หน้าที่ของคุณดูแลปกป้องคุณตอนอยู่ในถ้ำจินเหยีย เจียงจันคิดใช้หน้าไม้ยิงใส่คุณ สิ่งที่คุณทำเป็นอย่างแรกคือผลักหน้าไม้ที่นั่นออก...ต่อมาไม่รู้คุณยังจำได้หรือเปล่า มีก้อนหินขนาดใหญ่หล่นลงมา คุณผลักเหยียหลิวซี้ออก แล้วทำไมคุณถึงไม่ถูกหินทับตายล่ะ คุณเคยคิดหรือเปล่าว่าใครใช้เวทช่วยดันหินก้อนนั้นออกไป"

เรื่องราวที่เกิดขึ้นหลังจากเธอพบศพช่างตง หลงจื่อตัดสินใจไม่อธิบายให้เขาฟัง...

ที่นั่นมีคนของพวกเขาเขี่ยเหยียนอยู่กันเต็มไปหมด คิดจะซ่อนร่างช่างตงย่อมไม่มีทางเป็นไปได้ หลังรีบฝังใหม่เหนียวใจเสร็จ หลงจื่อก็แกะมือช่างตงกับขังข้างออกจากกันและหันไปทางเหยียหลิวซี ตะโกนเรียกเสียงดัง 'หัวหน้าชิง ตรงนี้มีอีกคน ยังมีลมหายใจอยู่'

เหยียหลิวซีประหลาดใจ 'จันหรือ'

เธอเดินตรงเข้ามา ก่อนจะนั่งยองใช้มืออ้อมลมหายใจของช่างตงดู หลงจื่อบอก 'หัวหน้าชิง ฉันจะช่วยสงเคราะห์เขาให้เอง'

พูดจบเธอก็บั้นหน้าเคร่งขรึม ใช้มือบีบลงบนลำคอของช่างตง เป็นอย่างที่เคยคาด เหยียหลิวซีจับข้อมือเธอไว้

หลงจื่อแสร้งทำเป็นไม่เข้าใจ 'หัวหน้าชิง?'

อันที่จริงหลงจื่อรู้ดีว่าเพราะอะไร สุสานดวงตาฆ่าล้างหมู่บ้านของเหยียหลิวซี มีแต่เธอที่ได้แมงป่องทองช่วยไว้ เหยียหลิวซีจึงปฏิบัติและใส่ใจต่อคนที่รอดพ้นจากมหันตภัยใหญ่หลวงต่างจากคนอื่น ๆ

ไม่ผิดจากที่เคยคาด เหยียหลิวซีบอก 'ในเมื่อเขารอดพ้นจากมหันตภัยมาได้ นั่นก็หมายความว่าสวรรค์ต้องการเก็บเขาเอาไว้ ห้ามแตะต้องตัวเขา

ไม่จำเป็นต้องทำลายผู้อื่นโดยเปล่าประโยชน์'

หลงจื่อกั่มหน้าหลบตา เอ่ยอย่างนอบน้อมเชื้อฟัง 'หัวหน้าซึ่งพูดได้ถูกต้องแล้ว'

เยี่ยหลิวซีโบกมือเรียกผู้วิเศษเข้ามา 'อีกเดี๋ยวตอนกลับเข้าด้าน อาจเกิดพายุทรายขึ้นอีก นายลองคิดหาวิธีอย่าให้คนคนนี้ถูกพายุทราย ผิงกลับ ไม่อย่างนั้นคงน่าเสียดายแยะ'

พอนึกย้อนกลับไปหลงจื่อก็ยิ้ม คำพูดในตอนนั้นของเยี่ยหลิวซี ช่างน่าขันดีแท้ ใช่แล้ว ที่ช่างตงรอดจากมหันตภัยมาได้เพราะสวรรค์ ต้องการเก็บเขาเอาไว้ใช้จัดการตัวเยี่ยหลิวซีเองยังงั้นละ

ช่างตงถามอะไรบางอย่าง ทว่าหลงจื่อได้ยิ้มไม่ซัด "คุณพูดอะไรนะ"

"ผมอยากถามว่าภาพถ่ายของช่งยางไบ่นั้น คุณเป็นคนถ่าย?"

ใช่แล้ว นั่นเป็นผลงานที่เธอแสนจะภาคภูมิใจ

หลงจื่อพยักหน้า "ใช่แล้ว ฉันเป็นคนถ่ายเอง ตอนนั้นเธอกำลังถูก สุสานมีชีวิตกลืนกิน ก่อนไปกองสุสานสันเขาทะเลทราย ฉันบอกกับ เจียงจันว่าภารกิจจัดสุสานดวงตาถือเป็นการสร้างความดีความชอบ ใหญ่หลวง ควรถ่ายภาพเก็บไว้เป็นที่ระลึก เขาไม่ได้โต้แย้ง ฉันเลยให้คน เอากล้องถ่ายรูปไปด้วยและฉันเองก็เอาไปด้วยเหมือนกัน แต่ฉันถ่ายเฉพาะ ภาพนั้นภาพเดียวเท่านั้น ฉันถ่ายภาพช่งยางไว้ชัดเจน เพราะกลัววันหน้า ตอนคุณเห็นภาพจะจำหลอนไม่ได้ ฉันคิดว่าไม่ว่าผู้ชายคนไหน ขอเพียง ความรู้สึกที่มีต่อคู่มั่นของตนเองไม่ใช่ความรู้สึกจอมปลอม พอเห็น ภาพถ่าย ยังไงก็ต้องมีการเคลื่อนไหวบางอย่าง

แต่ไหนแต่ไรพวกเราก็คิดหาคนนอกด่านมากำจัดเยี่ยหลิวซี มาโดยตลอด ความคิดนี้อันที่จริงก็นับว่าไม่เลว จะผิดก็ตรงที่พวกเรา ตีอรั้นยืนยันgranจะพาคนคนนั้นไปอยู่ข้างกายเยี่ยหลิวซีให้ได้

ฉันเลยเปลี่ยนมุมมองเสียใหม่ ให้เยี่ยหิวซีเป็นฝ่ายไปหาคนคนนั้น แทน ยี่เยี่ยหิวซีออกจากด่านไปชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้วก็ยิ่งสะตอกให้ฉัน ครุ่นคิดวางแผนรวมถึงหาทางจัดการกับพวกเซี่ยเหยียน กว่าเธอจะกลับมา ถึงตอนนั้นเมื่อน้ำหลากย่อมเกิดकुคลอง*...ซางตง อายุชั้ยคุณไกล้ถึง กำหนดแล้ว "ไม่อยากจะอ้อมหรือไง"

ซางตงยิ้มอยู่ครู่หนึ่ง "ถ้าผมปฏิเสธล่ะ คุณจะทำยังไง ในเมื่อ คิดจะขมขู่กัน ทำไม่ไม่พูดออกมาให้ชัดๆ ชูผมหน่อย ทำให้ผมตระหนกถึง ผลลัพธ์ที่จะตามมา ไม่อย่างนั้นผมจะกลัวได้ยังไง"

หลงจื่อทอดถอนใจ "ฟังจากน้ำเสียงของคุณ คุณคงเลือกจะยืนอยู่ข้างเยี่ยหิวซีกระมัง ซางตง คุณเลือกฝ่ายผิดแล้ว คุณลองนึกถึงตัวเองดู คุณยังหนุ่มยังแน่น อนาคตยังอีกยาวไกล ไกล้จะได้แต่งงานอยู่รวมร่อ ทำอะไรก็ล้วนแต่ราบรื่น หากคืนวันนั้นไม่มีภัยพิบัติจากชั้นวางปีศาจ ชีวิตของคุณในเวลานี้ย่อมดำเนินไปอย่างหวานชื่น ดีไม่ใช่งานอาจมีลูก กับคุณแล้ว"

แต่คำคืนเดียวทูกอย่างกลับหายลับไปกับตา ฉันไม่เคยไปนอกด่าน สองปีกว่าที่ผ่านมาไม่ได้เฝ้าดูคุณ ทว่าแค่คิดดูก็รู้ได้แล้ว คนนำทาง ที่มีชื่อเสียงไม่ได้เชิญตัวกันง่ายๆ อย่างคุณกลับพาคณะสำรวจตายหมด ทั้งคณะ แม้แต่คู่มั่นก็เป็นไม่เห็นตัวตายก็ไม่พบศพ วันเวลาแบบนี้มีหรือ จะผ่านไปได้อย่างเป็นสุข ทั้งหมดนี้ใครกันที่เป็นคนออบมันให้กับคุณ แล้ว ใครกันแน่ที่เป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิตคุณไว้ หรือเรื่องแค่นี้คุณยังไม่เข้าใจ

เป้าหมายในการเข้าด่านมาในครั้งนี่ของคุณคืออะไร ก็เพื่อค้นหา ความจริงเกี่ยวกับมหันตภัยที่ขงยงกับสหายนักผจญภัยพบเจอ ไม่ใช่หรือไง ตอนนีความจริงปรากฏแล้ว คนร้ายตัวจริงเป็นใครก็รู้แล้ว ถ้าคุณไม่คิดล้างแค้นก็ช่างเถอะ นี่ก็ไม่ถึงจริงๆ ว่าคุณจะสามารถระงับ

* เมื่อน้ำหลากย่อมเกิดकुคลอง อุปมาว่าเมื่อมีเงื่อนไขถึงพร้อม เรื่องราวก็สำเร็จได้โดยปริยาย

ความโกรธแค้นมานั่งถกเถียงกับฉันได้ว่าควรหรือไม่ควรโยนความผิดนี้ให้เยี่ยหิวซี

อันที่จริงฉันก็ไม่ได้รู้สึกประหลาดใจสักเท่าไรหรอก พวกขงยางประสพภัย มันส่งผลกระทบต่อแค่คุณเท่านั้น เรื่องนี้เรื่องเดียวจะบังคับให้คุณตัดสินใจลงมือเด็ดขาดกับเยี่ยหิวซีคงไม่ง่าย ฉันเลยว่าจะเพิ่มเบี้ยพนันให้คุณอีกสักหน่อย หลังช่วยฉันจัดการกับเรื่องนี้เรียบร้อย ฉันจะคืนชีวิตให้คุณ เห็นไหมว่าคุณค่าจะตาย คุณรู้หรือเปล่า ในเมื่อฉันช่วยต่อชีวิตให้คุณได้ก็ยอมเก็บไหมกลับมาได้ทุกเมื่อ ถ้าฉันอยากให้คุณตาย ไม่ต้องใช้มิดดาบวิธีการหายากระด้าง แคขยับนิ้วทุกอย่างก็จบสิ้นแล้ว"

พูดถึงตรงนี้หลงจือก็ยกมือขวาขึ้น วางพาดลงบนไหมเหนียวใจที่ลอยอยู่กลางอากาศนั้นช้าๆ

ขางตงจ้องมือของเธอ "คุณบอกว่าเจ็ดนิ้วขยับสายไม่ใช่หรือไง"

หลงจือไม่แม้แต่จะหันมา มุมปากเธอยกขึ้นน้อยๆ "คุณคงไม่เคยได้ยินคำพูดที่ว่าให้อีกฝ่ายได้เปรียบนิดๆ หน่อยๆ ก่อนแล้วค่อยเล่นงานที่เดียวสินะ ฉันแสดงน้ำใจต่อคุณ คุณควรสำนึกบุญคุณฉันถึงจะถูก แต่คุณกลับเถียงคำไม่ตกปาก น่าหงุดหงิดใจจริงๆ เจ็ดนิ้วขยับสายคือคืนชีพสามนิ้วคือต่อชีวิต ห้านิ้วละ ห้านิ้วหมายถึงทรมาน ความหมายก็คือไม่ว่าคุณจะตั้งต้นสักขนาดไหน ยังไงก็หนีไม่พ้นนิ้วทั้งห้าของฉันไปได้"

เธอกุมไหมเส้นนั้นไว้และออกแรงบิดมัน

หัวสมองของขางตงเหลือก็แต่ความว่างเปล่า

ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกราวกับมีลวดเล็กละเอียดแหลมคมแทงใส่หัวใจ มันพุ่งทะลุเนื้อกระดูก ไชกระดูก และสมองอย่างรวดเร็ว ความเจ็บปวดรุนแรงแผ่ซ่านไปทั่วร่าง ร่างกายราวกับกลายเป็นหุ่นกระบอกไม่อาจควบคุม ขางตงล้มลงไปกองอยู่กับพื้น นัยน์ตาเต็มไปด้วยเลือด ร่างกายของอเป็นก้อน ชักกระดูกไม่หยุด

จ้าวกรวนโซ่กระดูกแอมออกมาเบาๆ คราวหนึ่ง น้ำเสียงคล้าย
ไม่พอใจนัก "หลงจื่อ"

เขาอายุมากแล้ว ไม่ชอบเห็นอะไรแบบนี้ เห็นแล้วตอนกลางคืน
จะนอนไม่หลับ

หลงจื่อคลายมือและลุกขึ้นยืน เธอเดินอ้อมโต๊ะมานั่งยองลง
ข้างข้างตง

ข้างตงหอบหายใจหนัก ช่องปากโพรงจมูกเต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือด
คละคลุ้ง เหงื่อไหลเข้าปาก เกิดเป็นรสชาติเค็มคาว

หลงจื่อหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาช่วยซับเหงื่อบนหน้าผากให้เขา
"ข้างตง ตั้งใจฟังคำที่ฉันจะพูดต่อไปนี้ให้ดี ในด้านนอกด้านคือโลกสองใบ
เดิมที่ผู้วิเศษกับกองกำลังอวิชิตินของพวกเราใช้ชีวิตอย่างสุขสบายไม่เคยคิด
ออกจากด่าน และยังไม่หวังว่าจะมีคนจากนอกด่านเข้ามารบกวนก่อนความ
วุ่นวาย สิ่งของจากนอกด่านพวกเรายินดีต้อนรับ แต่ไม่ใช่คน

คุณลองคิดดู เยี่ยหลิวซีคิดเปิดชั้นวางปีศาจอยู่ตลอดเวลา หากเธอ
สมปรารถนาขึ้นมามันจะน่ากลัวขนาดไหน พวกคุณอาศัยอยู่ในโลกที่ไม่มี
ภูตผีปีศาจมาแต่เล็ก คนจำนวนมากแค่ดูหนังผีตกคำก็ฝันร้ายแล้ว หาก
ปล่อยพวกมันหลุดออกไป โลกของพวกคุณย่อมปั่นป่วน

ไม่ว่าจะคิดยังไง วิธีการของฉันก็เป็นวิธีการที่ทำร้ายคนทั้งสองฝ่าย
น้อยที่สุด ขอเพียงเยี่ยหลิวซีตาย ปัญหาทุกอย่างย่อมจบสิ้น ฉันกับคุณ
ไม่มีความแค้นต่อกัน ได้พบกันคืนนั้นต้องเรียกว่าวาสนา พวกเราตกลง
คบค้ากันเป็นสหายไม่ดีกว่าหรือไง คุณช่วยฉัน ฉันช่วยคุณ เพื่อเป็น
การตอบแทนฉันจะช่วยต่ออายุขัยให้คุณทุกสามปี ทุกคนต่างมีบทบาท
หน้าที่ของตัวเอง ไม่มีใครแพ้ ทุกคนต่างเป็นผู้ชนะ

เพื่อผลลัพธ์ที่ทุกคนพึงพอใจ ที่คุณต้องสละมีแค่เยี่ยหลิวซีเท่านั้น
อันที่จริงแต่ไหนแต่ไรเธอก็ไม่ใช่ของคุณ ระหว่างพวกคุณไม่มีบุพเพสันนิวาส

ที่สวรรค์กำหนดไว้ ตั้งแต่แรกจนถึงตอนนี้ ทั้งหมดเป็นเพียงแผนการเท่านั้น คนที่ไม่ควรอยู่ด้วยกัน ถึงจะแยกจากกันมันก็ไม่ใช่เรื่องน่าเสียดายอะไร"

ในที่สุดซางตงก็กลับมามีเรี่ยวแรงอีกครั้ง เขาพยายามออกแรง ยันตัวลุกขึ้นอย่างเนื้อตัวสั่น

หลงจือลุกขึ้นยืน ให้เขาได้มีพื้นที่ขยับเนื้อขยับตัว สายตาของเธอมองลงมาจกด้านบนไม่ต่างจากสายตาของคนที่กำลังมองดูสัตว์ในกับดักที่พยายามดิ้นรนอย่างเอาเป็นเอาตายแต่กลับไม่อาจตอบโต้ได้

"พຽงนี้เข้าคุณอาจ้าวจะส่งคนคุ้มครองพวกคุณไปที่ชายแดน พวกคุณจะเดินทางอย่างสะดวกราบรื่น ไม่มีอุปสรรคใดๆ ชัดขวางรบกวน ตอนนี้กลุ่มเซี่ยเหยียนอยู่ภายใต้การควบคุมของฉัน หากฉันไม่สั่งให้เคลื่อนไหวนั้น พวกเขาย่อมไม่กล้าหาเรื่องพวกคุณ

การเดินทางน่าจะต้องใช้เวลาประมาณสามวัน สามวันนี้คุณมีเวลา มากพอจะไตร่ตรองว่าควรทำอย่างไร ทุกครั้งที่เยี่ยหลิวซีเข้าออกอวีเหมิน แลบนั่นมักจะเกิดเหตุร้ายและวิญญูณของด่านแยกออกจากกันชั่วขณะ ถึงตอนนั้นคุณก็แค่ลงมือฆ่าเธอ แบบนี้จะได้ไม่เสียเวลาพวกคุณเข้าออก ด่าน อีกทั้งตาสูสานทรายจะช่วยฝังศพเธอ เยี่ยหลิวซีเท่ากับตายอยู่ใน ด่าน แต่ถ้าคุณไม่ยอมลงมือ ซางตง ฉันยอมลงมือเก็บไหม้อย่างไม่ลังเล อย่าลืมนะว่าตอนนี้คนที่มาจากนอกด่านไม่ได้มีแค่คุณคนเดียวเท่านั้น ถ้าคุณไม่ไหว ฉันยังมีตัวเลือกสำรองอื่นอีก

ไม่ว่าจะเกาเซิน ดิงหลิว หรือคนที่ชื่อเฉยถึงนั้น พวกเขาล้วนมี ศักยภาพแฝงเร้นให้ดึงออกมาใช้ได้ทั้งนั้น คุณคิดดูเองก็แล้วกัน อีกสามวัน ถ้าแผน 'ตะวันตกออกอวีเหมิน' ประสบผลสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่ คุณฆ่า เยี่ยหลิวซีสำเร็จ เพื่อนๆ ของคุณก็จะได้ออกจากด่าน คุณได้ต่อชะตาชีวิต ให้ตัวเอง ใช่ว่าแล้ว ฉันจะมอบทองจำนวนนับไม่ถ้วนให้คุณด้วย ให้คุณได้ ใช้ชีวิตที่เหลือแบบที่เรียกว่าสบายไปทั้งชาติ

แต่ถ้าแผนการนี้ล้มเหลว คุณยอมสละชีวิตตัวเองเพื่อผู้หญิงคนหนึ่ง เพื่อนของคุณทั้งหมดก็จะไม่มีใครได้ออกจากตึกไปแม้แต่คนเดียว จนกว่าจะมีใครสักคนในกลุ่มยอมช่วยฉันจัดการกับเยี้ยหลิวซี...อา...คุณว่า พวกเขาสามคน ใครน่าจะประสบความสำเร็จที่สุด"

ซางตงจับขาเก้าอี้แน่น เส้นเลือดบนหลังมือปูดโปน หลังจากพยายามอยู่หลายต่อหลายครั้ง ในที่สุดเขาก็ลุกขึ้นมาได้

หลงจื่อคล้ายกำลังครุ่นคิดบางอย่าง "ฉันว่าเผยถึงคนนั้นไม่เลว ดึงหลิวซีก็ได้ ส่วนเกาเทียน ฉันว่าไม่ค่อยเหมาะ ฉันชอบคนที่เห็นแก่ตัว นิดๆ..."

ซางตงไม่สนใจอีกฝ่าย เขายกมือปาดเหงื่อบนหน้าผาก ก่อนจะเปิดประตู

หลงจื่อมองดูเขาอย่างครุ่นคิด

มือของเขาไร้สิ้นเรี่ยวแรง ไม่ว่าจะพยายามเปิดประตูสักกี่ครั้ง ก็ไม่สำเร็จ สุดท้ายก็ต้องใช้มือทั้งสองข้างกับเท้าสอดผ่านช่องว่างระหว่าง ประตู ถึงจะพาดตัวลอดออกมาจากรอยแยกกระหว่างบานประตุนั้นได้

ตั้งแต่เริ่มจนจบ เขาไม่แม้แต่จะหันหน้ากลับไป

ประตูปิดลง หลงจื่อถอนใจหาย คนในห้องหายไปเพียงคนเดียว แต่บรรยากาศก็คึกคักก่อนหน้านี้เหมือนจะลดน้อยลงไปมากโข

จ้าวกววนโซ่วนึกกังวล "บอกเขาไปแบบนั้น ไม่เป็นไรจ้ะหรือ"

หลงจื่อขำเลื่อมองจ้าวกววนโซ่วปราดหนึ่ง "จะมีปัญหาอะไรได้ ถ้าคำพูดของฉันสะกิดใจเขา ทำให้นึกอยากมีชีวิตหรืออยากล้างแค้นให้ ช่งยาง เขายอมยินดีช่วยพวกเรากำจัดเยี้ยหลิวซี ตรงตามความต้องการ ของพวกเราพอดี แล้วยังมีอะไรดีไปกว่านี้ได้อีก"

จ้าวกววนโซ่วถอนหายใจ "แต่ข้ากลับรู้สึกว่าเขาไม่มีทางยอมลงมือ ตอนอยู่ในถ้ำจินเหยียเขาถึงกับยอมสละชีวิตตัวเองเพื่อช่วยเยี้ยหลิวซี

คนไม่รักตัวกลัวตายแบบนั้น เจ้าไม่มีทางใช้ความเป็นความตายข่มขู่ได้"

แหวตยาของหลงจื่อฉายแหวเย้ยหยัน

ไม่รักตัวกลัวตาย? ไม่เป็นไร ตอนวางแผนเธอคิดถึงปัญหาข้อนี้ไว้แล้ว คนอย่างหลงจื่อทำอะไรหรือจะไม่รู้จักซ่อนไฟใบบนสุดท้ายไว้

ต่างคาบกล้วยไม้มาเกิด เป็นคู่กล้วยไม้งามประชัน ชะตาลีขีดไม่เจ้าตายก็ข้าม้วย สกุลเขียนปากสกปรก พุดอะไร 'ส่งกลิ่นจรมังกรขนาด' เธอต่างหากที่เป็นผู้ชนะ อีกทั้งยังจะชนะอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดด้วย ให้กลิ่นหอมอะไรนั่นสลายหายไปจากโลกนี้ชั่ววินาทีเดียว ไม่เหลือแม้แต่ร่องรอย

เธอจะดูซิว่าสุดท้ายใครกันแน่ที่ยังยิ้มได้อยู่ ที่จะผลิบานอยู่เหนือเมืองเฮยสี่จะเป็นดอกกล้วยไม้วิเศษดอกไหน

ตอนกลับถึงที่พัก พวกเยี่ยหลิวซียังไม่กลับมา เพื่อเหนี่ยวรั้งทุกคนไว้ พวกจ้าวภวนโซ่วเรียกได้ว่าเอาใจใส่มากเป็นพิเศษ

หลี่จินเอ้ารื้อเตาออก ให้อาหารไก่ อีกทั้งยังกวาดลาน พอเห็นช่างตงกลับมาก็ตรงดิ่งเข้าไปรับหน้าอย่างกระตือรือร้น "เฮ้อ พอพวกเจ้าไม่อยู่ที่นี้ก็เสียบพิลึก เจ้า..."

เขาพลันสังเกตเห็นว่าสีหน้าของช่างตงไม่สู้ดี "เป็นอะไรไป ไม่สบายหรือเปล่า"

ช่างตงอ้อมออกมาคำหนึ่ง ก่อนจะเดินตรงเข้าไปในเรือน แต่หลังเดินไปได้สองสามก้าวเขาก็ถอยกลับมา

หลี่จินเอ้าไม่เข้าใจ จึงยื่นมองช่างตงนี่

ช่างตงเอ่ยขึ้น "ผมขอถามอะไรคุณเรื่องหนึ่ง ว่ากันว่าหัวหน้าเมืองฟางชื่อคือสกุลหลง ทักชะควบคุมหุ่นเงาของสกุลเหล่าหลี่ร่ายกาจขนาดนั้น ทำไมกลับตกเป็นเบี้ยล่างคนสกุลหลงได้"

หลี่จินเอ้าบอก "เรื่องนี้...พูดกันตามตรง สกุลหลงเองก็มีสุดยอดวิชา

เหมือนกัน 'มังกรทะยานพยัคฆ์คำราม' อะไรนั่นร้ายกาจสุดๆ พวกเขาตั้งพลังจากภายในร่างออกมาจัดการกับกองทัพปีศาจแข็งแกร่งได้อย่างง่ายดายราวกับพลิกฝ่ามือ ยังมีอีกวิชา เรียกว่า 'เจ็ดนิ้วยับสลาย' ว่ากันว่าทำให้คนตายฟื้นคืนชีพได้ ขอบอกให้รู้..."

เขากวาดตามองไปรอบๆ ก่อนเอ่ยเสียงเบา "โชคดีที่คุณหลิวซีของพวกเจ้าช่วยเอ่ยปากให้เข้าได้เข้าพิพิธภณัทใหญ่ ก่อนหน้านี้ข้าก็ไม่รู้ว่า 'เจ็ดนิ้วยับสลาย' คืออะไร ความลับแบบนี้ผู้วิเศษชั้นต่ำอย่างพวกข้าไหนเลยจะล่วงรู้ แต่ว่าครั้งนั้นตอนอยู่ข้างในข้าได้เห็นปีศาจชนิดหนึ่งชื่อหนอนไหมเงิน ข้าเดาว่าเส้นไหมที่คนสกุลหลงใช้น่าจะเป็นไหมที่หนอนไหมเงินนั้นปล่อยออกมา"

ซางตงถาม "วิธีการยับสลายนี้มีเพียงคนสกุลหลงที่รู้?"

หลี่จินเอ๋อโบกมือเป็นพัลวัน "วิชานี้ถ้าใครๆ ก็รู้จะเรียกว่าเป็นสุดยอดวิชาได้หรือไม่ วิชานี้ถ่ายทอดให้คนคนเดียวเท่านั้น ต้องเป็นผู้สืบทอดสกุลหลงถึงจะมีสิทธิ์เรียนรู้ ข้าคิดว่าตอนนี้ก็คงมีคุณหนูใหญ่สกุลหลง ลูกสาวของหลงเฉินเท่านั้นที่ใช้เป็น แต่ได้ยินว่าคุณหนูใหญ่สกุลหลงป่วยหนักใกล้ตายแล้ว ไม่รู้ว่าหลงเฉินได้หาคนอื่นมาแทนหรือเปล่า..."

ซางตงยิ้มขึ้น

หลงจื่อไม่ได้โกหกเขาจริงๆ เธอคงมั่นใจแล้วว่าชัยชนะอยู่ในกำมือ จึงไม่จำเป็นต้องพูดจาเล่นลูกไม้

เขาบอก "ผมรู้สึกไม่ค่อยสบาย ขอกลับไปนอนก่อน อีกเดี๋ยวพอพวกเยี่ยหลิวซีมาถึง คุณก็บอกพวกเธอไปว่าผมอยากพักผ่อนไม่ต้องเรียก"

หลี่จินเอ๋อพยักหน้าติดๆ "ได้ๆ ไม่มีปัญหา"

ซางตงหันหลังหมายจะเดินจากไป แต่จู่ๆ เขาก็หันหน้ากลับมามาก

หลี่จิ้นเฝ้ารู้สึกประหลาดใจ "ยังมีอะไรอีกหรือเปล่า"

ซางตงบอก "คนตรงไม่พูดจาอ้อมค้อม หลี่จิ้นเฝ้า ตอนนี้คุณดู
เกรงอกเกรงใจพวกผมมากเป็นพิเศษ ทำไมกัน"

เพราะนี่ไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะถามตรงๆ แบบนี้ หลี่จิ้นเฝ้าจึงออกอาการ
เคอะเขิน "เรื่องนี้..."

ซางตงบอก "พวกเราไม่มีเวลามาทนายเรื่องพวกนี้ คุณคิดอะไรอยู่
ก็พูดออกมาตรงๆ เถอะ ไม่ต้องเกรงใจ บอกได้หรือไม่ก็ได้แค่คำสองคำ
เท่านั้น"

หลี่จิ้นเฝ้าไปหน้าร้อนผ่าว หลังจากผ่านไปครู่หนึ่งเขาก็บอกอย่าง
อื่นๆ อักๆ "คืออย่างนี้ เจ้าเองก็รู้ ข้าออกเดินทางก็เพราะต้องการแสวงหา
ความก้าวหน้า...แต่สุดท้ายไม่มีหนทาง พอเห็นคุณหลิวซีของพวกเจ้า
เป็นที่นับหน้าถือตา ก็เลยคิดจะ..."

เข้าใจแล้ว หลี่จิ้นเฝ้าเห็นเย้ยหลิวซีเป็นต้นไม้ใหญ่ แต่กลับไม่รู้เลย
แม้แต่น้อยว่าต้นไม้นี้บนภูสหายฟ้าพาด ล่างภูหนอนกัตกิน แม้แต่
ตัวเองก็ยังเอาตัวแทบไม่รอด

ซางตงคิดจะพูดอะไรบางอย่าง แต่เพราะรู้สึกเหนื่อยจึงทำเพียง
ตบไหล่หลี่จิ้นเฝ้าก่อนจะเดินกลับห้อง

คราวนี้เขาเดินกลับห้องไปจริงๆ ไม่หันกลับมาอีก

หลี่จิ้นเฝ้ายืนงงอยู่กับที่ เอี้ยวคอมองดูไหล่ของตัวเองที่ถูกซางตง
ตบลงเบาๆ เมื่อครู่ พยายามนึกว่าซางตงต้องการสื่อถึงอะไร

ตบไหล่สองครั้ง หน้าหนักหลังเบา แปลว่าได้...หรือไม่ได้

ซางตงนอนนิ่งอยู่บนเตียง

เขารู้สึกอ่อนล้า หลงจ้อแค่ลงมือขยับสาย เร็วแรงในตัวเขาก็หายไป
แทบไม่เหลือ รู้สึกเพียงอยากนอน นอนให้มันหลับๆ ไปจะได้ไม่ต้องนึกถึง

เรื่องชวนหงุดหงิดใจพวกนั้น

แต่ไม่ว่าจะทำยังไงเขาก็นอนไม่หลับ

ที่วันเวียนอยู่ในหัวเขาไม่หยุดล้นแต่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อสองปีก่อน เสียงขวิดชนกันในแคมป์ กระโปรงยาวของช่งยาง เสียงสาปแช่งกันด่า มีดฟ้ามัวดิน ภาพเยี่ยหลิวซียืนพิงผนังอยู่ท่ามกลางแสงเงาตอนเขาเห็นเธอ ครั้งแรกจากข้างจอผ้า...

ครั้นความจริงปรากฏ เขากลับไม่ได้โล่งอกโล่งใจเหมือนอย่างที่คิด ไม่ได้ทุกข์ทรมานจนไม่ยอมมีชีวิตอยู่ ไม่ได้เขินเขี้ยวเคี้ยวฟัน แครู้สึกเห็น้อยเท่านั้น

ในที่สุดเสียงจ๊อกแจ้กจากด้านนอกก็ดังขึ้น หมอพยาบาลเดิน เข้าๆ ออกๆ เขาได้ยินว่าพวกเยี่ยหลิวซีกลับมาแล้ว หลังจากนั้นก็เป็น เผยถึงกับอาเหอ ตอนกินข้าวเย็น เสียงจานชามก็ดังอยู่เป็นพักๆ

มืออยู่ครั้งหนึ่ง เขาได้ยินเสียงกลอนประดูชยับดังแก๊ก

ถึงจะแผ่วเบา แต่ใจข้างตงกลับหนักอึ้ง เขารู้สึกว่าอีกฝ่ายคือเยี่ยหลิวซี และรู้ว่าเธอเปิดประตูไม่ออกเพราะเขาลงกลอนไว้

ข้างตงบอกไม่ถูกว่าทำไมตนเองถึงต้องทำแบบนั้น ตอนลงกลอน ใจเขาเต็มไปด้วยความรู้สึกสับสน เขาบอกหลี่จินเอ๋อว่าตัวเองไม่ค่อยสบาย หลี่จินเอ๋อยอมต้องบอกกับเยี่ยหลิวซีไปตามนั้น หากเธอไม่วางใจ ยังไง ก็ต้องมาหาเขาแน่...

เขาจิงใจลงกลอน เพราะในใจเขาดอนนี้มีทั้งความต้องการล้างแค้น ความโกรธขี้ขี้ที่อยากจะยับยั้ง เขาไม่ใช่มนุษยสัมพันธ์แบบ คำพูดของ หลงจื่อไต่ว่าจะไม่มีผลกระทบต่อเขา เขาจึงไม่ยอมยกหน้าเยี่ยหลิวซี เพราะไม่รู้ว่าจะมีเหตุหน้ากับเธอเช่นไร...

เยี่ยหลิวซีไม่ได้ลองขยับประตูอีก

ราวๆ เพียงคืนเสียงอะอะด้านนอกก็หายไป บรรยายากาศกลับมา

เงียบส่งด ขางตงปวดหัว เขาถูกจากเตียงอย่างมีนๆ งงๆ และหยิบเอาแก้ว
บัววนปากเตรียมตัวไปล้างหน้าแปรงฟัน

พอเปิดประตูเขาก็สังเกตเห็น ในห้องรับแขกเปิดคอมพิวเตอร์ไฟดวงเล็ก ๆ
ไว้ เยี่ยหลิวซีใช้ผ้าห่มคลุมตัว นั่งอยู่บนโซฟาพลาจใช้ยางคียบขัดเข็มขัด
แขวนมีดซ้ำๆ

พอได้ยินเสียงประตูเธอก็เงยหน้าขึ้นมองอย่างรวดเร็ว ก่อนโยน
ยางคียบในมือทิ้งและเดินตรงเข้ามาหาเขา

เธอลถาม "คุณไม่เป็นไรใช่ไหม"

ขางตงนั่งงันไม่ทันตอบสนองไปชั่วขณะ สายตาเหลือบมองไปทาง
นาฬิกาแขวนในห้องรับแขกอย่างไม่รู้ตัว

ดีสองแล้ว

เขาคอดถามไม่ได้ "คุณยังไม่นอน?"

เยี่ยหลิวซีบอก "คุณไม่สบายไม่ใช่หรือไง ฉันเป็นหวัดแล้วอาการคุณ
จะกำเริบ แต่คุณสั่งห้ามไม่ให้ใครรบกวน...ฉันคิดว่ายังไงคุณก็ต้องตื่นขึ้นมา
แน่ เลยรออยู่ข้างนอกนี่"

เธอยกหน้ายิ้ม "อันที่จริงฉันแอบไปฟังการเคลื่อนไหวที่หน้าประตู
ห้องคุณตั้งหลายครั้ง แต่ทุกครั้งที่แอบหูกับประตูก็ไม่ได้ยินเสียงอะไร
ฉันกลัวจะรบกวนคุณตอนพักผ่อนเลยไม่ได้เคาะประตู"

ขณะที่พูดเธอก็กวาดตาดูขางตง "คุณไม่สบายตรงไหน ต้องเรียกหมอ
มาดูอาการหรือเปล่า ตอนกลับมาจากเขาหวงจินคังก็ยังไม่สบายดีอยู่ไม่ใช่
หรือไง ห้ามเป็นเหมือนเกาเซิน..."

พูดไปเยี่ยหลิวซีก็หันวสะท้านขึ้นมาเอง

ขางตงก้มหน้ามอง ฟังเธอพูดไม่หยุด ดวงตาเขาหม่นหมองลง
และรู้สึกว่าคุณคิดของตัวเองก่อนหน้านี้ล้วนน่าขัน

จะเอาอะไรกับเธอในตอนนี่ หากวันใดวันหนึ่งความทรงจำเธอ

กลับคืนมา ถึงตอนนั้นเขาคิดจะไปขอคำอธิบายจากปากเธอ แน่แน่นอนว่า ย่อมทำได้ ทว่าเยี่ยหลิวิซีที่อยู่ต่อหน้าเขาในเวลานี้จำไม่ได้แม้แต่ย่อว่า ตัวเองเคยทำอะไรไว้

เขากอดเธอไว้ในอ้อมแขนและกระซิบบอก "ไม่มีอะไร ผมแค่เหนื่อย ไปหน่อยเท่านั้น"

เยี่ยหลิวิซีนิ่งเงียบ

ก่อนหน้าี่เวลาเธอมีเรื่องในใจ ซางตงมักบอกว่าเขารับรู้ได้ เพราะ บรรยากาศรอบตัวเธอจะแปลกไปไม่เหมือนปกติ เข้าใกล้เพียงนิดก็รู้สึก ได้แล้ว ตอนนั้นเธอรู้สึกว่าเขาพูดเหลวไหล แต่ตอนนี้เธอเชื่อแล้ว

เธอรู้สึกว่าเขามีความในใจ อารมณ์ของเขาส่งผลถึงเธอ

เยี่ยหลิวิซีบอก "คุณไม่ค่อยชอบที่นี่ใช่หรือเปล่า ไม่เป็นไร ฉันเองก็ไม่ชอบเหมือนกัน ตอนค่ำจ้าวกวนไช่ส่งคนมา บอกว่าทุกอย่างเตรียมการไว้เรียบร้อยแล้ว พวกเราออกเดินทางได้เร็วสุดพ่วงนี้เช้า"

ซางตงอ้อมอกมาคำหนึ่ง

บนผนังที่อยู่อีกด้าน เข็มวินาทีบนนาฬิกาแขวนขยับไปที่ละน้อย ตามจังหวะหน้าที่ที่ถูกระบุไว้ เขาจ้องดูมันหมุนเป็นวงรอบแล้วรอบเล่า

เขาควรพูดเรื่องนี้กับเธอดีหรือเปล่า

เข็มนาฬิกายังคงเดินไม่หยุด เขาต้องพูดอะไรบางอย่าง ไม่อย่างนั้น เธอต้องรับรู้ได้แน่ว่ามีเรื่องผิดปกติ

ซางตงกระแอมออกมาคำหนึ่ง "คุณพาดึงหัวใจไปตรวจสอบ ผลเป็นยังไงบ้าง"

เยี่ยหลิวิซีทำท่าโมโหขึ้นมา "จะว่าไปก็แปลก ทำอย่างกับ ตรวจสุขภาพ เลือดก็ต้องตรวจ สายตาก็ต้องตรวจ ประเดี๋ยวพาไปนั้น ประเดี๋ยวพาไปนี่ อึดอาดยืดอาด อย่างกับจงใจประวิงเวลาไว้ สุดท้ายก็บอกว่ตอนนี้ทุกอย่างยังเป็นปกติดี ถ้าไม่ใช่เพราะเห็นว่าพวกเขา

ชะมักเขม้นแข็งขัน ฉันทคงตบโตะอาละวาดไปแล้ว"

ซางตงอ้อมออกมาค้ำหนึ่ง "โรงพยาบาลนั้นบางที่อาจเป็นของ
สกุลเขี่ยน"

เยี่ยหลิวซีประหลาดใจ "ทำไมเธอ"

"ผลการตรวจกับผลการทำนายมีลักษณะคล้ายกัน ทุกอย่าง
ดูเหมือนจะถูกต้อง แต่กลับไม่มีประโยชน์อะไรสักอย่าง"

เยี่ยหลิวซีหลุดขำ และจู่ๆ เธอก็นึกขึ้นมาได้ "ใช่แล้ว หลังเผยถึง
กลับมาเขาขอให้ฉันช่วยทำอะไรบางอย่าง"

"ทำอะไร"

"เขาไปเป็นเพื่อนอาเหอเลยโมโหจนควั่นอกหู บอกว่าอีกฝ่าย
ไม่มีเรื่องเลยจึงหาเรื่อง ตอนนี้อาเหอพูดไม่ได้ เขากลัวว่าหลังพวกเรา
ออกจากด่านไปอาเหอจะถูกรังแก เลยอยากให้ฉันขอจ้าวกววนโช้ว
ให้ช่วยดูแลอาเหอเป็นพิเศษ หน้าซำยังเสนอให้ฉันไปขอแทนลินคู้หนึ่ง
ติดลินที่เป็นตัวรับเข้าไปในปากของอาเหอ ส่วนตัวถ่ายเสียงก็ให้อาเหอ
เก็บไว้ แบบนี้ไม่เพียงเธอจะพูดคุยได้ อีกทั้งยังไม่ต้องถูกคนอื่นควบคุม"

วิธีนี้นับว่าไม่เลวเลยจริงๆ ทว่าซางตงกลับไม่เอ่ยปากแสดงความ
ความคิดเห็น "แล้วคุณคิดยังไง"

เยี่ยหลิวซีบอก "ทำแบบนี้แน่นอนว่าเป็นการส่งกุหลาบให้ชาวบ้าน
มือตัวเองติดกลิ่นหอม งานง่าย ๆ แบบนี้ทำไมฉันจะไม่รับปาก ไม่แน่ว่า
อาเหออาจรู้สึกซาบซึ้งในน้ำใจของเผยถึง ถูกฉันจับคู่สำเร็จอีกคู่"

ซางตงบอก "เรื่องนี้ขอเพียงคุณเอ่ยปาก จ้าวกววนโช้วยอมตกลง แต่
คุณจะไปทำจริงหรือเปล่าคงมีเพียงสวรรค์เท่านั้นที่รู้ ยิ่งไปกว่านั้นคุณเองก็
น่าจะรู้ว่าตัวเองอยู่ในฐานะอะไร ตอนนี้จ้าวกววนโช้วอาจเกรงอกเกรงใจ ทว่า
คุณหมดประโยชน์เมื่อไหร่ เขาอาจชักสีหน้าทำเป็นไม่รู้จักรักกันก็เป็นได้"

ยิ่งอาเหออยู่ใกล้ซิดยิ่งได้รับน้ำใจจากคุณมากเท่าไร โอกาสที่เธอ

จะเข้ามาพัวพันเดือดร้อนกับพวกเราที่ยังมีมาก ส่วนเผยถึง คุณอย่าช่วย
ผูกบุญเพื่ให้เขาจะดีกว่า คนหนึ่งในด้าน คนหนึ่งนอกด้าน...อาศัยจังหวะ
ตอนทั้งคู่ยังไม่มีความรู้สึกต่อกัน แยกออกจากกันแต่เนิ่นๆ เถอะ"

เยี่ยหลิวซีเงยหน้ามองข้างตง "ทำไมฉันถึงรู้สึกว่าคุณคนนี้นี้
แลมองโลกในแง่ร้ายนัก"

ข้างตงบอก "คงเพราะ...สถานการณ์ตอนนี้ไม่มีอะไรชัดเจน เลย
มองไม่เห็นหนทาง"

"มองไม่เห็นหนทางก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคนี้ ค่อยๆ เดินค่อยๆ คูก็ได"

"แล้วถ้าเกิดไม่มีหนทาง?"

เยี่ยหลิวซีบอก "ฉันเคยได้ยินแต่ไม่มีขา ไม่เคยได้ยินว่าไม่มีหนทาง
แต่จะว่าไปต่อให้ไม่มีขาที่ใช้ไม่เท้าค้ำเดินได้อยู่ดี"

ไซ่ ไซ่ไม่เท้าค้ำก็ยังเดินได้อยู่ ต่อให้คลานก็ยังไปได้ แต่แบบนั้น
มันยากลำบากไม่ใช่บ่อย

ข้างตงไม่รู้ว่าจะควรพูดอะไรต่อดี "คุณกลับไปพักผ่อนก่อนเถอะ พุ่งนี้
ยังต้องรีบออกเดินทาง...ผมเองก็อยากนอนแล้ว"

เขาถอยกลับไป ขณะคิดจะปิดประตู เยี่ยหลิวซีกลับชี้แก้วในมือ
ของเขา "คุณจะไปล้างหน้าแปรงฟันไม่ใช้หรือไง ทำไมจะนอนแล้วล่ะ"

ข้างตงกระอักกระอ่วน รู้สึกว่าวันนี้ตัวเองสับสนจนงงไปหมด
"ผมเลอะเทอะจริงๆ ฉันผมไปล้างหน้าแปรงฟันก่อน"

เขาเดินตรงไปทางห้องน้ำ ทว่าเดินไปไม่ทันไร เยี่ยหลิวซีก็เรียกเขา
"ข้างตง"

ข้างตงหันกลับมา

เยี่ยหลิวซีพูด "วันนี้คุณดูแปลกไป แต่ก่อนคุณไม่เคยเป็นแบบนี้
หลี่จิ้นเอ๋าบอกฉันว่าตอนกลางวันคุณออกไปเดินเล่นข้างนอก ใช้เวลา
เป็นนานกว่าจะกลับมา ในเมืองเฮยสี่อันฉันไม่เห็นว่าจะมีทิวทัศน์อะไร

ให้ดู...มันเกิดอะไรขึ้นไซหรือเปล่า"

ซางตงนิ่งเงียบ

เขาไม่คุ้นเคยกับการโกหก ทว่าความจริงมากมายแบบนั้นเขาไม่รู้
จะพูดออกมาอย่างไร ความลึกลับกลายเป็นก้างติดคอในลำคอ

เยี่ยหลิวซีไม่เอ่ยปากถามอีก เธอทำเพียงเดินเข้ามายื่นมือโอบเขาไว้
และกระซิบเสียงแผ่วเบา "ตอนนี้คุณไม่อยากจะพูดก็ไม่ใช่ไร ฉันยังคงยืนยัน
คำเดิม มีเรื่องอะไรพวกเราพูดคุยปรึกษากันตรงๆ ได้ เปิดอกพูดคุยกัน
ให้หมดเปลือก ไม่ว่าจะวันหน้าจะเป็นอย่างไร พวกเราก็เป็นผู้ใหญ่กันแล้ว
ไม่มีเรื่องอะไรที่รับไม่ได้...ไว้คุณพร้อมเมื่อไหร่พวกเราค่อยคุยกัน"

ซางตงใช้น้ำเย็นล้างหน้าแปรงฟัน ทว่าหลังจากจัดการทุกอย่าง
เสร็จสรรพ แทนที่จะปลดปล่อยไปร้ง เขากลับยิ่งอึดอัดคร่ำครึหม่นหมอง

เขากลับมานอนลงบนเตียง พอนึกถึงคำพูดที่ว่า 'ไว้คุณพร้อม
เมื่อไหร่พวกเราค่อยคุยกัน' ของเยี่ยหลิวซี เขาก็เผลออึดอัดขึ้นมา
โดยไม่รู้ตัว

คุยอะไร เริ่มจากตรงไหน คุยจบ สิ่งที่ได้จะเป็นอะไร

เขาคิดจนผล็อยหลับไป

ในฝัน ช้างนอกเขินเยียบ ลมพัดโถมกระหน่ำ แต่ร่างกายกลับ
เบาหวิว ลมเบียดลอดเข้ามาตามรอยแยกของหน้าต่าง พัดไปพัดมา
ก็หอบเอาร่างของเขาลอยละล่อง

หลังจากนั้นเขาเดินลุยอยู่กลางทะเลทรายมืดดำ มือถือเทียนไข
สีขาวที่กำลังลุกไหม้อยู่เล่มหนึ่ง ไกลออกไปคือแสงสว่างเรืองๆ คล้าย
ผิวน้ำเปล่งประกาย คล้ายดวงจันทร์บนผืนทราย

สองขาของเขาก้าวตรงไปที่นั่นไม่หยุด

กว่าจะเข้าไปใกล้ได้ก็ไม่ใช่ง่าย เขาชนลูกขนพอง แสงนั้นคล้าย

ไฟฟอลโลว์บนเวทีเด่นรำ แต่ทั้งสี่ด้านกลับไม่พบต้นกำเนิดแสง มันราวกับ
ไหลออกมาจากความว่างเปล่า ภายในมีคนนั่งล้อมกันเป็นวงอยู่ทั้งหมด
สิบแปดคน สองบึง เที่ยบสงัด ใบหน้าซีดเผือด

มือของช่างตงสั้นระริก น้ำตาเทียนหยดลงบนหลังมือ ทุกหยด
ล้วนเย็นปานน้ำแข็ง ทั้งสิบแปดคนนั้นล้วนเป็นสมาชิกกลุ่มคามิเลีย
ผู้เคราะห์ร้าย

เปลวเทียนสายไหวอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะดับลง ควันสีขาวเล็กละเอียด
ลอยเข้ามาในโพรงจมูก ที่อยู่กลางลำแสงนั้นคือขงยาง เธอกำลังเงยหน้า
กวักมือมาทางเขา คล้ายเรียกให้เดินเข้าไป

ช่างตงเพิ่งสังเกตเห็น ช่างๆ ขงยางยังมีที่ว่างอีกที่หนึ่ง

ผู้ประสพภัยมีด้วยกันทั้งหมดสิบเก้าคน เขามาสาย ทุกคนกำลัง
รอเขาอยู่ เขาควรมาที่นี้นานแล้ว คามิเลียสีดำ ไม่มีปาฏิหาริย์ ไม่มี
ผู้รอดชีวิต

ริมฝีปากของช่างตงขยับ เขาค่อยๆ ชักเท้าถอยหลัง ไม่ได้ เขายัง
เข้าร่วมกลุ่มไม่ได้ ยังมีเรื่องราวอีกมากที่เขาจัดการไม่เสร็จ...

เพียงเสี้ยววินาทีหลังจากนั้น จู่ๆ ไฟดินก็หมุนคว้าง คนพวกนั้น
ตรงดิ่งเข้ามาพุ่งกระแทกเขาแล้วจับกดลงพื้น แขนขาถูกตรึง เทียนไข
กำลังตกอยู่ข้างมือ ไม่ว่าจะทำยังไงก็เอื้อมไม่ถึง ช่างตงกระเสือกกระสน
ดิ้นรนเงยหน้า ที่ปรากฏต่อสายตาคือใบหน้าที่ขยายใหญ่อย่างไร้ขีดจำกัด

นั่นเป็นใบหน้าของชายที่เป็นตัวเลือกแรกของหลงจื่อ หัวหน้า
กลุ่มคามิเลียที่เพิ่งเป็นพ่อคน

อีกฝ่ายคว่ำอกเสื้อของเขาไว้แล้วลากไปยังแสงไฟนั้นพลางถาม
"ทำไม นายไม่ช่วยพวกเราล้างแค้นก็ช่าง แต่ทำไมต้องช่วยหล่อนด้วย
นายยังมีหัวใจอยู่หรือเปล่า ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของนายอยู่ที่ไหน
หัวใจของนายอยู่ที่ไหน"

มือจำนวนมากขยับเข้ามา เล็บแหลมคมกรีดหนังทะเลเนื้อ
แหวกอกเขา เสียงพึมพำแข็งแค้นฟังแทบไม่รู้เรื่อง "หัวใจล่ะ?"

ข้างตงเดินร่นสุดชีวิต แต่แล้วจู่ๆ คนพวกนั้นก็ถอยออกไปยื่นมองดูเขา
อยู่ข้างๆ ด้วยสายตาชวนประหลาด

ข้างตงก้มหน้าดูแผ่นอกของตัวเองที่ชุ่มโชกไปด้วยเลือด หัวใจที่อยู่ใน
อกเขาขาดวันเป็นชิ้นๆ อยู่ก่อนแล้ว ทว่าไหมเหนี่ยวหัวใจสีเงินแวววาวเส้นหนึ่ง
ได้ปะทุมันไปตามรอยขาดราวกับด้ายเย็บผ้า ฝีเข็มละเอียดประณีต
หัวใจยังคงเต้น ไหมเหนี่ยวใจที่ปักทะลุอยู่ในเนื้อสองประกายระยิบระยับ
แปลกตา

เขาเนื้อตัวสั้นเตี้ย ยื่นมือจับอกที่ฉีกขาดปิดเข้าหากัน ครั้นชันตอ
ขึ้นมอง เขาก็มองเห็นช่งยาง

เธอยังคงนั่งนิ่งอยู่ที่เดิมไม่ขยับ ทำเพียงมองดูเขาด้วยท่าที่สงบนิ่ง
สายตาทุกซอกทุกซอ น้ำตาหลังรินร่วงหล่นจากสองแก้ม บนลำคอคือสร้อยเงิน
เล็กบางเส้นนั้น ชายกระโปรงสีแดงสดขยับไหวอยู่ท่ามกลางแสงและลม

จู่ๆ ภาพตรงหน้าของข้างตงก็พลันเลื่อนราง เขาพูดจาสับสน เลือด
พุ่งทะลักออกมาจากอุ้งมือที่กุมแน่น น้ำเสียงสั่นสะท้าน "ช่งยาง ขอโทษ
ด้วย แต่ว่าผมยังมีเรื่อง...ต้องจัดการจริงๆ หลิวซี...เธอไม่ได้ตั้งใจ ทุกคน
ตกอยู่ในอันตราย ผมไม่ได้โกหก"

เขากล่าวขอโทษต่อช่งยาง รวมถึงสมาชิกกลุ่มคามิเลียที่เฝ้าบิปปัน
อยู่รายรอบข้างนับครั้งไม่ถ้วน แต่กลับไม่มีคนฟังเขา คนพวกนั้นผลักเขา
ไปมาพาลงตะโกนร้องด่า เสียงร้องด่านี้ค่อยๆ กลายกลับเป็นเสียงร่ำไห้
ขมขื่นทุกซักระทม

มีคนสะอึกสะอื้นบอก "แม้แต่ศพก็ไม่พบ"

ไปไม่หล่นร่วงอยู่นอกด่าน ลอยคว้างหมื่นหลี่หารากไม่เจอ

ในที่สุดช่งยางก็เอ่ยปาก เธอไม่ได้กล่าวโทษเขา พูดเพียงว่า "ข้างตง

ทำไมคุณถึงเอาแต่ขอโทษล่ะ"

ซางตงตื่น

ห้องฟ้าสว่างขึ้นทีละน้อย

เส้นทางเข้าด่านยาวหมื่นหลี่ สุดทำยก็มาถึงจุดนี้... ได้เวลาที่ต้อง
กลับไปแล้ว

เรื่องบางเรื่อง อีกไม่นานก็ใส่เครื่องหมายมหัพภาคได้แล้ว

อาหารเช้าวันนี้เรียกได้ว่าบริบูรณ์กว่าวันไหนๆ

พอคิดว่าอีกไม่นานก็จะได้ออกจากด่านแล้วตึงหัวใจเป็นที่สุด
อาการของเกาเหินสองวันยังไม่ดีขึ้น จากสภาพการณ์ขอเพียงทนออกจาก
ด่านไปถึงมือหมอได้ เขาก็น่าจะปลอดภัยไม่มีปัญหาอะไร

ขอเพียงคนไม่มีปัญหา ในสายตาเธอ การเดินทางครั้งนี้นับว่า
สมบูรณ์แล้ว

แต่แฝงถึงกลับไม่คิดแบบนั้น "หลังจากกลับไป คนแรกที่ต้องเจอคือ
พ่อบุญธรรมของคุณ นอกจากจะไม่มีของเก่าวัตถุโบราณเป็นชิ้นเป็นอัน
ให้เขาแล้ว ยังต้องจ่ายค่ารักษาพยาบาลสูงลิ่วอีก ถึงตอนนั้นเขามีหวัง
ได้ฆ่าพวกเราตายหมดแน่"

ตึงหัวบอก "วางใจได้ ทางพ่อบุญธรรมฉันจะเป็นคนจัดการเอง
อีกอย่างอย่าได้ดูแคลนวิสัยทัศน์ของพ่อบุญธรรมฉัน เขาไม่ได้เป็นคนที่
รู้จักแต่เงิน ขอเพียงฉันเล่าเรื่องราวภายในด่านให้ฟัง ใจเขาคงค้นยุยิบ
เหมือนมีอะไรได้ บักกิงเตียงไ้แค่ซื้อตัวก็ไปได้แล้ว แต่ในด่านใครเข้าไป
ได้บ้าง พี่ซี ถ้าพ่อบุญธรรมขอให้พี่พาเขาเข้าไปดูเรื่องแปลกประหลาด
ในนั้น พี่ห้ามใจอ่อนเด็ดขาด เรียกราคาไปเลย จะสิบหมื่นแปดหมื่น
ก็แล้วแต่ ยังไงเขาก็มีเงิน"

อาเหอพึ่งอยู่ข้างๆ อย่างตกตะลึง เธอใช้นิ้วจิ้มเผยดังแล้วใช้ตะเกียบจุ่มน้ำ เขียนลงบนโต๊ะ

'นอกด้าน?'

แต่ไหนแต่ไรเวลาคุยเรื่องสำคัญพวกเผยดังมักหลบเลี่ยงอาเหอ อยู่เสมอ วันนี้เพราะกำลังดีใจที่จะได้ออกเดินทางเลยลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิท

เผยดังเกาหัว เขาครุ่นกินกว่าจะเอ่ยปากอธิบายยืดยาว "อาเหอ คุณยังไม่ต้องสนใจเรื่องนี้ เขาเป็นว่าไว้อีกสักพักผมจะเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้คุณฟังโดยละเอียด แต่ช่วงนี้คุณช่วยอะไรผมสักอย่าง เวลาแวะไปตลาดตะวันตก ถ้าเจอของเก่ามีอายุอะไรพวกนั้น ช่วยวางเงินมัดจำซื้อของพวกนั้นให้ผมหน่อย มันมีประโยชน์สำหรับผม"

อาเหอพยักหน้า

เผยดังนึกได้ใจ เขารู้สึกที่เข้าด้านมาคราวนี้ถึงจะเก็บเกี่ยวผลประโยชน์อะไรไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็เห็นชัดว่ายังมีโอกาสดีๆ รออยู่อีกมาก เขาตอบรับรองหนักแน่น "มาคราวหน้าผมจะเอาข้าวของแปลกๆ มาให้ รับรองว่าคุณต้องยังไม่เคยเห็นมาก่อน ยังมี..."

เดิมเขาคิดจะพูดถึงเรื่องแทนลั่นให้อาเหอดีใจสักหน่อย แต่พอลึกๆ ดู เยี่ยหลิวซียังไม่ได้ไปเอ่ยปากขอเลย ร้องขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นยากสามส่วน รอให้เรื่องนี้สำเร็จไปแล้วแปดส่วนก่อนดีกว่าแล้วค่อยพูด พอลึกได้ดั่งนั้นคำพูดที่เคลือบมาถึงปากก็เปลี่ยนเป็น "...ยังมีเต่าแบกเหมยงูนั่น ไม่รู้ว่าไปถึงข้างนอกแล้วจะยังมีชีวิตหรือเปล่า อ้อ ดิงหลิว ถ้ามันมีชีวิตอยู่ข้างนอกได้ พวกเราก็ไม่ต้องวุ่นวายกับเรื่องของเก่าวัตถุโบราณอะไรแล้ว แค่ขายดอกไม้ก็รวยมหาศาล..."

ดิงหลิวสองตาเป็นประกาย "ฉันก็คิดเหมือนกันว่าเจ้านั้นดีกว่าทอง

เสียอีก...มีเจ้านั้น พวกเราก็เท่ากับมีของไปให้พ่อบุญธรรมแล้ว อ่า ไม่สู้
อีกเดี่ยว..."

ทั้งสองคนขยิบตาให้กัน ต่างฝ่ายต่างรู้ใจ แต่ชั่วพริบตาก็เชื่อมเข้า
ด้วยกันเป็นหนึ่งโดยไม่ต้องเอ่ยปาก

เห็นพวกเขาสองคนนึกคิดจินตนาการถึงอนาคตอันสดใสกันแบบนั้น
ช่างตงก็เข้าใจได้ทันที

เรื่องนี้ก็ส่วนเรื่องนี้ เรื่องนั้นก็ส่วนเรื่องนั้น ไม่มีอะไรต้องปิดบัง
ซ่อนเร้น เขาไม่ควรปิดบังเยี่ยหิวซี และไม่ควรปิดบังดิงหลิวกับเฟยถิง
ในเมื่อทุกคนอยู่ในแผนการของหลงจื่อ พวกเขาก็ยอมมีเหตุผลที่จะรู้ว่า
ตัวเองอาจกำลังเผชิญหน้ากับอันตราย และมีสิทธิ์ที่จะทำทุกวิถีทาง
เพื่อหลบเลี่ยงและรับมือ

หลังกินข้าวเช้าเสร็จ เห็นพวกหมอที่ทำการรักษาเกาเหิน
ทยอยเดินกันออกมาจากห้อง หลี่จินเอ๋อที่ยืนดูบรรยายภาคคีคักครึกครื้น
อยู่ข้างๆ พอเห็นว่าการแสดงกำลังจะจบคนกำลังจะจากนั้นก็รู้สึกสบายใจ
ขึ้นมา เขาตรงดิ่งเข้าไปถามหมอที่ถือหีบใส่อุปกรณ์เครื่องมือเครื่องมือ
คนหนึ่ง "เกิดอะไรขึ้น ไม่รักษาต่อแล้ววันนี้หรือ"

อีกฝ่ายตอบ "ไม่ใช่ พวกเขาจะไปแล้วต่างหาก"

ไปแล้ว? หลี่จินเอ๋อรู้สึกเหมือนถูกฟ้าผ่าใส่กลางกบาลกลางวันแสกๆ
เมื่อวานเขาเพิ่งนอนนุ่มแสดงความต้องการจะขอพึ่งใบบุญกับช่างตง
อยู่เลย วันนี้พวกเขากลับจะม้วนเสื่อไปกันแล้ว คงไม่ใช่หรอกกระมัง

เขาลุกลี้ลุกลนเข้าไปหาช่างตงในเรือน ช่างตงเพิ่งนึกได้ว่าลืมบอก
อีกฝ่ายไป "เหตุการณ์ฉุกเฉินทุก เรื่องไปจากด้านนี้พวกเราเพิ่งตัดสินใจกัน
วันสองวันนี้เอง...คุณก็เก็บข้าวของเดินทางไปพร้อมกับพวกเราก่อน เดี่ยว
ระหว่างทางพวกเราค่อยแวะส่งคุณ ยิ่งไปไกลจากที่นี่ได้มากเท่าไรก็ยิ่งดี
เท่านั้น หยุดคิดฝันถึงเรื่องอนาคตข้างหน้าก่อน ขอแค่ใช้ชีวิตอย่างสงบสุขได้

ยอมดีกว่าอื่นใดทั้งหมด"

หลี่จิ้นเอ๋อทั้งสองตาเบิกกว้างลั่นผุ่กันเป็นปม ยิ่งฟังก็ยิ่งรู้สึ่ว่าคำพูดของซางตงนี่คล้ายกำลังบอกเขาให้รีบหนีไปให้พ้นจากหายนะที่กำลังจะเกิดขึ้น...

ซางตงหันไปเก็บข้าวของโดยไม่สนใจอีกฝ่ายอีก หลี่จิ้นเอ๋อยืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง จู่ๆ แผ่นหลังก็หนาวสะท้าน เขารีบวิ่งตีอกกลับห้องโดยไม่แม้แต่จะหยุดคิด

คนวัยอย่างเขา เกลือไม่ได้กินเสียบเป่ล่า สะพานไม่ได้ข้ามสงเดซ* ไม่จำเป็นต้องให้พูดกระจ่างชัดไปกว่านี้ สงครามในเมืองเฮยสี่เปลี่ยนแปลงเพียงชั่วอึดใจ คนที่เหมือนจะเป็นคนสำคัญบางคนยังไม่ทันขึ้นรับตำแหน่งก็สูญเสียบอำนาจไปก่อนแล้ว ทำเอาลูกนกลูกกาทั้งหลายพลอยเดือดร้อนไปด้วย

นี่มันเลือกผิดฝั่งเข้าผิดฝ่ายชัดๆ

* เกลือและสะพาน มีที่มาจากคำพูดว่า 'เกลือที่เคยกินยังมากกว่าสะพานที่คุณเคยข้าม' ถูกนำมาใช้เปรียบเทียบว่าผู้พูดผ่านประสบการณ์ต่างๆ ในช่วงชีวิตมากกว่าอีกฝ่าย ย่อมรู้ดีกว่า

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3vCsSU1>